

var noget at opholde sig ved. Men deri tager den højtærede Minister fuldstændig fejl. Jeg har først i Dag set Ordlyden af hans Udtalelse, og den er derefter ganske anderledes, end jeg hørte den — jeg maa formodentligt ikke have hørt rigtigt. Hvad den højtærede Minister sagde, er slet ikke noget Argument mod, hvad jeg har gjort gældende. Det siges af den højtærede Minister, at de Ændringer og Tilføjelser, der skulde findes paa Finansloven til Bevillinger paa denne, skulde gaa ud paa at give den paagældende Minister Bemyndigelse til at anvende en Bevilling paa en anden Maade end tidligere hjemlet. Meningen maa være den, at naar man giver en Bevilling paa een Finanslov, kan der paa en senere Finanslov gøres Forandring deri. Men det strider ikke imod, hvad jeg sagde. Thi at man med Hensyn til alle Bevillingsspørgsmaal kan vedtage et det ene Aar, et andet det næste Aar, det er ganske klart, det er nemlig overhovedet Finanslovens Øjemed at bevirke det. Men ellers hævder jeg bestemt, at der ikke findes en eneste tilsvarende Anmærkning paa hele Finansloven, der findes andre Anmærkninger, ganske uskadelige Anmærkninger, Bevillingsanmærkninger og Anmærkninger, der give i bestemte Tilfælde visse Personer visse Rettigheder, f. Eks. give en Lærer større Anciennet, end han ellers skulde have. Det er altsaa Gaver, der gives til enkelte, ligesom man giver saa mange Gaver til en hel Mængde Mennesker, f. Eks. til tidligere Medlemmer af Rigsdagen eller deres Enker, og det skal jeg ikke opholde mig ved; det er ganske klart. Men Princippet i Sagen fastholder jeg ganske bestemt, og det er et Princip, som nu her i denne Betænkning slaas fast af Flertallet i Udvalget, og dermed tør jeg ogsaa sige af Flertallet i dette Ting.

Det andet Punkt, jeg fremdrog, var Spørgsmaalet om den til Bevillingen til Fiskerihavnen ved Rødby knyttede Anmærkning om Ekspropriation af et større Areal. Jeg gjorde gældende, at jeg fandt det stridende mod rigtige Regler, ogsaa mod Grundloven, efter min Opfattelse af, hvad Almenvellet kræver, om man vilde anvende Ekspropriation i et Tilfælde som dette. Dertil svarede den højtærede Minister; at det heller ikke var noget nyt; thi noget lignende havde man gjort i andre Tilfælde, og han nævnte saa et Tilfælde med Anholt Havn, hvor 133 Tønder Land bleve erhvervede af Staten, uden at de bleve benyttede til selve Hovedanlægget. Men Ministeren gjorde rigtignok derved en

Tilføjelse, som fuldstændig slog Benene bort fra hans eget Argument, idet han udtalte, at Resten, det, som ikke blev benyttet til Havneanlægget, erhvervedes for Staten, ganske vist ikke ved Ekspropriation. Men saa er det altsaa ikke et Tilfælde, som ligner dette, thi her er der netop Tale om, at man ved Ekspropriation vil tilegne sig et Areal, og det er dette, jeg har modsat mig. Om dette Spørgsmaal har nu Flertallet udtalt i Betænkningen, at det ikke kan finde det rigtigt eller paakrævet af Almenvellet at ekspropriere Jord i det Øjemed at tilegne det offentlige dennes mulige Værdistigning. Men saa tilføjes der, at da Flertallet er blevet oplyst om, at Ejerne selv ønske, at Jorden overtages at det offentlige, vil man ikke modsætte sig Anmærkningen. I den Henseende sigtes jo til, hvad et æret Medlem fra Lolland (Sonne) udtalte ved første Behandling, og de Udtalelser gik netop ud paa, at det var noget, som Lodsejerne, de Personer, fra hvem der efter Finanslovforslaget skulde eksproprieres, ønskede, — det staar i Sp. 1295. Man ved altsaa, at de Lodsejere, som berøres af Sagen, ere tilfredse dermed. Nuvel, naar det er Tilfældet, gør man dem jo ikke nogen Uret, thi det er ikke at tage noget fra en Mand, naar han gerne vil af med det; saa er det en Overenskomst med ham, og man gør ham tværtimod en Behagelighed i Stedet for at krænke hans Ret. Jeg finder altsaa, at derved har Sagen skiftet Udseende, og det, der sker, er egentlig slet ikke det, der staar i Forslaget, saaledes som Anmærkningen er affattet paa Finansloven. Det bliver i Virkeligheden ikke andet, end at man giver Tilladelse til, at Staten erhverver Arealer, som Lodsejerne ville afhænde, kun at man benytter eller giver Tilladelse til at benytte Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845 til Fastsættelse af Værdien, nemlig i Tilfælde af Uenighed, i Tilfælde af, at man ikke kan blive enig med Ejerne om, hvilken Pris de skulle have. — Her maa jeg tilføje en Bemærkning, som forekommer mig at være ret vigtig overfor det, som det ærede Medlem, jeg før sigtede til, udtalte, idet han nemlig yrede, at Grunden til, at vedkommende Ejere gerne vilde af med deres Jord, var denne, at de fik den sikre Gevinst, at de straks „kunne diskontere denne Værdistigning, som Arealet er undergaaet ved dette Anlæg“. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, overfor dette skal jeg tage alt Forbehold og gøre opmærksom paa, at det er naturligvis ikke Meningen. Det,